

## Arrest

nr. 199 938 van 20 februari 2018  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. L. LEUNG  
Karel Rogierstraat 3  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2017 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. L. LEUNG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 13 september 1963.

1.2. De verzoekende partij dient op 26 augustus 2009 een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C), om familie in België te bezoeken. Het gevraagde visum wordt van ambtswege afgeleverd door de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging.

1.3. De verzoekende partij dient op 12 juli 2011 een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D), om zich in België te herenigen met haar dochter met de Belgische nationaliteit. Het gevraagde visum wordt op 12 september 2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geweigerd.

1.4. De verzoekende partij dient op 18 april 2013 een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C), om familie in België te bezoeken. Het gevraagde visum wordt op 15 mei 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geweigerd.

1.5. De verzoekende partij dient op 9 juli 2013 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C), om familie in België te bezoeken. Het gevraagde visum wordt op 24 juli 2013 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geweigerd.

1.6. Op 18 juli 2014 wordt beslist dat aan de echtgenoot van de verzoekende partij een visum lang verblijf (type D) mag worden afgegeven met het oog op het uitoefenen van een zelfstandige activiteit in België, op voorwaarde van de voorlegging van een beroepskaart. De echtgenoot van de verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een beroepskaart, geldig van 4 maart 2015 tot 3 maart 2016. Hij komt op 2 mei 2015 naar België en wordt in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 3 juni 2016.

1.7. Op 2 februari 2017 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C), om familie in België te bezoeken. Zij verklaart haar dochter met de Belgische nationaliteit te willen bezoeken, die in april gaat bevallen. Het gevraagde visum wordt op 8 maart 2017 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) geweigerd.

1.8. Op 24 maart 2017 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C), met dezelfde motivatie.

1.9. Op 4 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris, inzake de visumaanvraag van 2 februari 2017, een nieuwe beslissing waarbij het gevraagde visum wordt geweigerd. Deze beslissing vervangt de beslissing van 8 maart 2017.

1.10. Op 10 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris, in antwoord op de visumaanvraag van 24 maart 2017, de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

1.11. Op 24 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris, in antwoord op de visumaanvraag van 2 februari 2017, een nieuwe beslissing tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf. Deze beslissing vervangt andermaal de beslissing van 8 maart 2017. De beslissing van 24 mei 2017 is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.*

*Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór hete verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.*

*Artikel 14 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode stelt dat van betrokkene verlangd wordt dat men informatie levert die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied te verlaten te beoordelen.*

*Omwille van volgende redenen blijkt betrokkene dit voornemen onvoldoende aan te tonen:*

*Betrokkene reisde in 2010-2011 al eerder binnen de Schengenzone en respecteerde haar visum. Echter na dit visum diende betrokkene een aanvraag in tot gezinshereniging. Dit gegeven wordt beschouwd als een duidelijke intentie om zich in België te vestigen. Zeker gezien de bijkomende informatie dat niet alleen de dochter van betrokkene zich in België heeft gevestigd, maar ook gezien het feit dat de echtgenoot van betrokkene momenteel in België verblijft op basis van een beroepskaart. Het kerngezin*

van betrokkene bevindt zich dan ook in België en er is weinig reden om aan te nemen dat enkel de familieband met de grootmoeder in China een voldoende sterke familiale band is om de familiekeren in China te beschouwen als zijnde sterk genoeg om een terugkeer te garanderen. Bovendien is er de aangehaalde reismotivatie van betrokkene, namelijk de geboorte van haar kleinkind in België en de ondersteuning die ze zou bieden in de opvoeding van dit kind. Het kerngezin in België wordt door deze gebeurtenis nog versterkt. Wat betreft de familiale band met China wordt bijgevolg geoordeeld dat onvoldoende bewezen is dat deze sterk genoeg is om een terugkeer te garanderen.

Betrokkene beschikt over twee bronnen van inkomsten in China, nl. 2.350,30CNY en 1.509,77CNY. Dit vertegenwoordigt samen een maandelijks bedrag van ongeveer 513 Euro. Rekening houdend met de (sterk gestegen) levensduurte in China, de hoogte van de voorgelegde inkomsten en de voorgelegde financiële middelen op bankrekening wordt geoordeeld dat de beschikbare financiën van betrokkene geen sluitende motivatie vormen die een terugkeer garanderen. Integendeel zal hun levensstandaard in België met de inkomsten van haar echtgenoot een stuk hoger liggen dan in het land van origine. Dus ook wat betreft de economische band met China wordt bijgevolg geoordeeld dat het onvoldoende bewezen is dat de economische belangen in China sterk genoeg is om een terugkeer te garanderen.

Betrokkene verklaart in China samen te leven met haar moeder en een zorgtaak op te nemen in deze context. Noch van het bewijs van de samenwoning, noch van de zorgbehoefendheid wordt enig formeel bewijs voorgelegd.

Tenslotte verklaart betrokkene eigenaar te zijn van een eigendom in China. Betrokkene toont dit evenwel niet aan aan de hand van bewijsstukken zoals een eigendomsakte.

Noch op sociaal, noch op economisch, familiaal of ander vlak liggen elementen voor de sluitend aantonen dat betrokkene haar resterende belangen in China en haar band met China van die aard zijn dat een terugkeer gegarandeerd is."

## 2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (hierna: de Visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar middel en haar kritiek op de nota met opmerkingen uiteen als volgt:

*"[...] SAMENVATTING van het enige middel:*

*[...]*

*- Verzoekster heeft haar enig middel opgesplitst in vier onderdelen/sub-rubrieken.*

*a. Schending van de algemene motiveringsplicht en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.*

*Dat verwerende partij in zijn beslissing dd. 24.05.2017 geweigerd heeft om het Schengenvisum af te leveren aan verzoekster omdat het voornemen van verzoekster om het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten niet zou kunnen worden vastgesteld (artikel 32, 1, b), met als motivering [...]:*

*[...]*

*Dat verzoekster in het eerste onderdeel/sub-rubriek "a" de volgende tegenargumenten heeft geponeerd waarbij eerst het juridisch kader werd geschetst en dit vervolgens wordt toegepast op huidige casus van verzoekster:*

*! Dat art. 2 van de Wet van 29 juli 1991 zegt dat bestuurshandelingen met individuele strekking uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.*

*! Dat art. 3 bepaalt dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet afdoende zijn. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering 'pertinent' moet zijn, dat wil zeggen dat ze duidelijk met de*

beslissing moet te maken hebben. Verder moet ze 'draagkrachtig' zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

‡ Dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

‡ Dat de rechtsleer in dit verband het volgende stelt: "Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, en COOLSAET, A., *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

o Dat verzoekster echter van mening is dat de motivering van verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 24.05.2017 geenszins 'draagkrachtig' is aangezien de door verwerende partij aangehaalde redenen helemaal niet volstaan om de beslissing te dragen.

o Dat verzoekster dit vervolgens als volgt heeft gemotiveerd:

‡ Verwerende partij heeft wederom een intentieproces gemaakt in hoofde van verzoekster door te stellen dat er onvoldoende garantie is tot een terugkeer en dat verzoekster geen afdoend bewijs van socio-economische, familiale of andere resterende belangen in het land van origine levert. Verwerende partij stelt in zijn beslissing immers:

- dat verzoekster enerzijds in 2010-2011 reeds binnen de Schengenzone gereisd heeft én haar visum heeft gerespecteerd. DIT IS EEN FEIT.

- dat verzoekster anderzijds in 2011 eveneens gezinshereniging heeft aangevraagd. Verwerende partij beschouwt dit gegevens zonder meer als een duidelijke intentie in hoofde van verzoekster om zich in België te vestigen.

‡ Terwijl verzoekster sedert de afgewezen aanvraag tot gezinshereniging (niet op basis van het dossier van verzoekster, doch wel door de inwerkingtreding op 22 september 2011 van de wet van 8 juli 2011) géén nieuwe aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, verschillende aanvragen voor kort verblijf heeft ingediend én nooit illegaal naar België is gekomen.

‡ Verzoekster heeft dan ook terecht opgemerkt dat het feit dat de aanvraag tot gezinshereniging door verzoekster uit het verleden door de wetswijziging onontvankelijk werd verklaard, niet mag verhinderen dat verzoekster haar dochter, schoonzoon, echtgenoot en kleinkind niet mag komen bezoeken in België voor korte termijn.

‡ Verzoekster heeft vervolgens uiteengezet dat de feiten en gedragingen van verzoekster juist aantonen dat verzoekster steeds de wet naleeft.

- Verzoekster wenste immers enkel haar familie in België te bezoeken voor korte termijn en dat zij dus geenszins van plan is om illegaal in België te blijven na het verstrijken van haar visum.

- Dat verwerende partij geen enkel bewijs heeft van het tegendeel.

o Dat verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 24.05.2017 verder stelt dat het kerngezin van verzoekster in België verblijft, namelijk de dochter van verzoekster en de echtgenoot van verzoekster en dat er weinig reden is om aan te nemen dat enkel de familieband met de grootmoeder (sic, dit is in feite de moeder van verzoekster) een voldoende sterke familiale band is om de familiekeren in China te beschouwen als zijnde sterk genoeg om een terugkeer te garanderen.

o Verzoekster heeft hiertegen ingebracht:

‡ Dat het in casu niet gaat om haar grootmoeder die nog in China samen met verzoekster op hetzelfde adres woont, doch wel de moeder van verzoekster.

‡ Dat verwerende partij zijn motivering dus stoelt op een feitelijk incorrect gegeven terwijl duidelijk in de motivatiebrief van de dochter van verzoekster als bijlage bij de visumaanvraag werd meegedeeld dat verzoekster in China samen met haar moeder op hetzelfde adres woont en dat verzoekster voor haar moeder moet zorgen waardoor verzoekster zeker tijdig opnieuw naar China zal terugkeren.

‡ Dat verwerende partij om deze reden alleen al een foute beslissing heeft genomen aangezien deze niet op de correcte feiten is gestoeld.

‡ Dat het immers algemeen geweten is dat de band tussen dochter en moeder nog hechter is dan de band tussen dochter en grootmoeder. Dat er dus nog wel degelijk sprake is van een voldoende sterke familiekeren in hoofde van verzoekster in China.

‡ Dat het feit dat de dochter van verzoekster in België woont in casu niet kan bewijzen dat verzoekster na het verstrijken van haar visum niet zal terugkeren naar China. Dat de dochter van verzoekster immers al vele jaren in België woont en gehuwd is met een Belg en de Belgische nationaliteit heeft. Dat verzoekster in 2010-2011 reeds op bezoek in België is gekomen en wel degelijk tijdig terug naar China is teruggekeerd.

‡ Dat verzoekster ook nog heeft aangevoerd dat het feit dat de echtgenoot van verzoekster ook in België verbleef op basis van een beroepskaart, evenmin een bewijs is dat verzoekster na het verstrijken van haar visum niet zal terugkeren naar China.

- *Ten eerste verbleef de echtgenoot van verzoekster maar tijdelijk in België en dat hij zelf zal terugkeren naar China.*
- *Ten tweede, als verzoekster zich daadwerkelijk zou willen vestigen in België, dat zij dan makkelijk gezinshereniging zou hebben kunnen aanvragen met haar echtgenoot die in België verbleef. Dat verzoekster dit niet gedaan heeft en dat dit eens te meer een bewijs is dat verzoekster enkel voor korte termijn op bezoek wil komen en nog voor het verstrijken van haar visum zal terugkeren naar China.*
  - o *Dat verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 24.05.2017 verder heeft verwezen naar de door verzoekster aangehaalde reismotivatie, namelijk de geboorte van haar kleinkind in België en de ondersteuning die verzoekster zou bieden in de opvoeding van dit kind, waardoor het kerngezin van verzoekster in België nog wordt versterkt.*
  - o *Verzoekster heeft in haar verzoekschrift geargumenteed dat zij nooit heeft meegedeeld dat zij in België wil blijven om haar kleinkind mee op te voeden. Immers:*
    - ‡ *Verzoekster heeft enkel meegedeeld dat zij haar dochter wil bijstaan tijdens en na de bevalling.*
    - ‡ *Dat in het woordenboek Van Dale "Opvoeden" als volgt wordt gedefinieerd: "lichamelijk en geestelijk vormen; = grootbrengen".*
    - ‡ *Dat het duidelijk is dat er een zeer groot en fundamenteel verschil is tussen het bijstaan van iemands dochter na diens bevalling en het lichamenlijk en geestelijk vormen, grootbrengen van een kind.*
    - ‡ *Dat verzoekster dus enkel haar dochter wenste te helpen met de verzorging van het pasgeboren kind gedurende de eerste twee à drie maanden na de geboorte.*
    - ‡ *Dat verzoekster dus nooit heeft meegedeeld dat zij haar kleinkind wenste groot te brengen of geestelijk en lichamenlijk te vormen.*
    - ‡ *Verzoekster heeft dus terecht opgemerkt dat verwerende partij andermaal zijn beslissing heeft gestoeld op een foute veronderstelling, op foute feiten, en nogmaals een foutief intentieproces maakt in hoofde van verzoekster. Dat verwerende partij dus geheel ten onrechte tot het besluit is gekomen dat onvoldoende is bewezen dat familiale band in China van verzoekster sterk genoeg is om een terugkeer te garanderen.*
  - o *Dat verwerende partij ook heeft verwezen naar de inkomsten van verzoekster in China, namelijk 2.350,30 CNY en 1.509,77 CNY, wat samen neerkomt op 513,00 €.*
  - ‡ *Volgens verwerende partij is de levensduurte in China sterk gestegen en vormen de door verzoekster voorgelegde inkomsten en financiële middelen geen sluitende motivatie die een terugkeer van verzoekster naar China garanderen.*
  - ‡ *Volgens verwerende partij zal de levensstandaard van verzoekster in België, met de inkomsten van haar echtgenoot, een stuk hoger liggen dan in het land van origine.*
  - ‡ *Volgens verwerende partij is dus ook wat betreft de economische band met China het onvoldoende bewezen dat de economische belangen in China sterk genoeg zijn om een terugkeer te garanderen.*
- o *Verzoekster heeft dan in haar verzoekschrift opgemerkt*
  - ‡ *dat zij zich afvraagt op welke gegevens verwerende partij zich baseert om te stellen dat de levensduurte in China, en meer bepaald in de streek of stad van verzoekster sterk gestegen is.*
  - ‡ *Dat verwerende partij deze stelling beweert doch hiervan geen enkel bewijs levert.*
  - ‡ *Dat verwerende partij dit op geen enkele manier motiveert terwijl iedereen weet of dient te weten dat de levensstandaard en kost in China veel lager is dan in België.*
  - ‡ *Dat verzoekster met haar pensioen echter heel goed kan rondkomen in China.*
- *Het huis van verzoekster is afbetaald.*
- *Verzoekster heeft trouwens ook meegedeeld bij haar visumaanvraag dat zij ook beschikking heeft over het pensioen dat haar echtgenoot nog altijd in China ontvangt.*
  - ‡ *Dat verzoekster zich in China dus zeker niet in een zwakke sociaal-economische positie bevindt.*
  - ‡ *Dat verzoekster dus wel degelijk persoonlijke en familiale belangen in China heeft aangezien verzoekster maandelijks een pensioen krijgt uitgekeerd in China en aangezien haar moeder in China nog bij verzoekster inwoont en door verzoekster verzorgd wordt.*
  - ‡ *Dat verzoekster haar argumentatie nog heeft aangevuld:*
    - *Dat verzoekster er - blijkens haar spaarrekening - in slaagt maandelijks geld opzij te zetten, en dat al vele jaren. Dat er dus helemaal geen sprake is van een economisch zwakke positie*
    - *Dat de pensioenen die verzoekster beheert de voorbije jaren reeds sterk gestegen zijn en dit in de toekomst ook zullen blijven doen. Dat het argument van "stijgende levensduurte dus geen steek houdt.*
    - *Dat verzoekster helemaal niet van plan is om na het verstrijken van haar visum in België te blijven. Dat er dus helemaal geen sprake is van een hogere levensstandaard van verzoekster in België ten gevolge van het inkomen van haar echtgenoot in België.*
    - *Dat het besteden van in België verdiend geld in China veel interessanter is dan in België geld uitgeven uit China. Dat verzoekster er dus sociaaleconomisch op achteruitgaat als zij in België verblijft.*
    - *Dat verzoekster immers door middel van de inkomsten van haar echtgenoot minstens evengoed een hogere levensstandaard in China kan hebben en deze ook heeft.*

- *Dat het huis van verzoekster en haar echtgenoot in China trouwens afbetaald is en dat verzoekster in China bijna geen kosten van levensonderhoud heeft.*
- *Dat verwerende partij andermaal een intentieproces maakt in hoofde van verzoekster. Dat verwerende partij de zaak omdraait. Dat verwerende partij ervan immers van uitgaat dat verzoekster niet naar China wil terugkeren bij het verstrijken van haar visum en dat verwerende partij er daarom van uit gaat dat de levensstandaard van verzoekster in België veel hoger zal liggen.*
  - o *Verzoekster heeft dus terecht opgeworpen dat de motivering van verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 24.05.2017 gestoeld is op foutieve veronderstellingen en foutieve feiten en dus geenszins draagkrachtig en afdoende is.*
  - o *Dat verwerende partij de algemene motiveringsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) geschonden heeft.*
- b. *Schending van artikel 32 b van verordening (EGVnr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.*
  - *In het tweede onderdeel/sub-rubriek "b" heeft verzoekster opnieuw eerst het juridisch kader geschetst en dit vervolgens toegepast op huidige casus van verzoekster:*
    - *Dat artikel 32 b van de verordening nr. 810/2009 bepaalt: (Een visum wordt geweigerd) "indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum".*
    - *Verzoekster heeft vervolgens geponeerd dat haar verklaringen en haar voornemen om het grondgebied van de Schengenlidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum wel degelijk betrouwbaar zijn.*
    - o *Verwerende partij maakt immers wederom een intentieproces in hoofde van verzoekster door te stellen dat er onvoldoende garantie is tot een terugkeer en dat verzoekster geen afdoend bewijs van socio-economische, familiale of andere resterende belangen in het land van origine zou leveren. Verwerende partij stelde immers in zijn beslissing dd. 24.05.2017:*
      - ‡ *Dat verzoekster enerzijds in 2010-2011 reeds binnen de Schengenzone gereisd heeft én haar visum heeft gerespecteerd. DIT IS EEN FEIT.*
      - ‡ *Dat verzoekster anderzijds in 2011 eveneens gezinshereniging heeft aangevraagd. Verwerende partij beschouwt dit gegevens zonder meer als een duidelijke intentie in hoofde van verzoekster om zich in België te vestigen.*
      - o *Verzoekster heeft er dan op gewezen dat zij, sedert de afgewezen aanvraag tot gezinshereniging (niet op basis van het dossier van verzoekster, doch wel door de inwerkingtreding op 22 september 2011 van de wet van 8 juli 2011), géén nieuwe aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, dat zij verschillende aanvragen voor kort verblijf heeft ingediend en nooit illegaal naar België is gekomen.*
      - ‡ *Het is niet omdat de aanvraag gezinshereniging door verzoekster door de wetswijziging onontvankelijk werd dat verzoekster haar dochter, schoonzoon, echtgenoot en kleinkind niet mag komen bezoeken in België voor korte termijn.*
      - ‡ *Dat de feiten en gedragingen van verzoekster juist aantonen dat verzoekster steeds de wet naleeft.*
      - ‡ *Dat verzoekster enkel haar familie wenst te bezoeken in België voor korte termijn en geenszins van plan is om illegaal in België te blijven na het verstrijken van haar visum.*
      - ‡ *Dat verwerende partij geen enkel bewijs heeft van het tegendeel.*
      - o *Dat verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 24.05.2017 verder stelt dat het kerngezin van verzoekster in België verblijft, namelijk de dochter van verzoekster en de echtgenoot van verzoekster en dat er weinig reden is om aan te nemen dat enkel de familieband met de grootmoeder (sic, dit is in feite de moeder van verzoekster) een voldoende sterke familiale band is om de familieleden in China te beschouwen als zijnde sterk genoeg om een terugkeer te garanderen.*
      - ‡ *Verzoekster heeft hiertegen ingebracht:*
        - *Dat het in casu niet gaat om haar grootmoeder die nog in China samen met verzoekster op hetzelfde adres woont, doch wel de moeder van verzoekster.*
        - *Dat verwerende partij zijn motivering dus stoelt op een feitelijk incorrect gegeven .terwijl duidelijk in de motivatiebrief van de dochter van verzoekster als bijlage bij de visumaanvraag werd meegedeeld dat verzoekster in China samen met haar moeder op hetzelfde adres woont en dat verzoekster voor haar moeder moet zorgen waardoor verzoekster zeker tijdig opnieuw naar China zal terugkeren.*
        - *Dat verwerende partij om deze reden alleen al een foute beslissing heeft genomen aangezien deze niet op de correcte feiten is gestoeld.*
        - *Dat het immers algemeen geweten is dat de band tussen dochter en moeder nog hechter is dan de band tussen dochter en grootmoeder. Dat er dus nog wel degelijk sprake is van een voldoende sterke familieleden in hoofde van verzoekster in China.*

• *Dat het feit dat de: dochter van verzoekster in België woont in casu niet kan bewijzen dat verzoekster na het verstrijken van haar visum niet zal terugkeren naar China, Dat de dochter van verzoekster, immers al vele jaren in België woont en gehuwd is met een Belg en de Belgische nationaliteit heeft. Dat verzoekster in 2010-2011 reeds op bezoek in België is gekomen en wel degelijk tijdig terug naar China is teruggekeerd.*

• *Dat verzoekster ook nog heeft aangevoerd dat het feit dat de echtgenoot van verzoekster ook in België verbleef op basis van een beroepskaart, evenmin een bewijs is dat verzoekster na het verstrijken van haar visum niet zal terugkeren naar China.*

o *Ten eerste verbleef de echtgenoot van verzoekster maar tijdelijk in België en dat hij zelf zal terugkeren naar China,*

o *Ten tweede,, als verzoekster zich daadwerkelijk zou willen vestigen in België, dat zij dan makkelijk gezinshereniging zou hebben kunnen aanvragen met haar echtgenoot die in België verbleef. Dat verzoekster dit niet gedaan heeft en dat dit eens te meer een bewijs is dat verzoekster enkel voor korte termijn op bezoek wil komen en nog voor het verstrijken van haar visum zal terugkeren naar China.*

o *Dat verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 24.05.2017 verder heeft verwezen naar de door verzoekster aangehaalde reismotivatie, namelijk de geboorte van haar kleinkind in België en de ondersteuning die verzoekster zou bieden in de opvoeding van dit kind, waardoor het kerngezin van verzoekster in België nog wordt versterkt.*

o *Verzoekster heeft in haar verzoekschrift geargumenteed dat zij nooit heeft meegedeeld dat zij in België wil blijven om haar kleinkind mee op te voeden. Immers:*

‡ *Verzoekster heeft enkel meegedeeld dat zij haar dochter wil bijstaan tijdens en na de bevalling.*

‡ *Dat in het woordenboek Van Dale "Opvoeden" als volgt wordt gedefinieerd: "lichamelijk en geestelijk vormen; = grootbrengen".*

‡ *Dat het duidelijk is dat er een zeer groot en fundamenteel verschil is tussen het bijstaan van iemands dochter na diens bevalling en het lichamenlijk en geestelijk vormen, grootbrengen van een kind.*

‡ *Dat verzoekster dus enkel haar dochter wenste te helpen met de verzorging van het pasgeboren kind gedurende de eerste twee à drie maanden na de geboorte.*

‡ *Dat verzoekster dus nooit heeft meegedeeld dat zij haar kleinkind wenste groot te brengen of geestelijk en lichamenlijk te vormen.*

‡ *Verzoekster heeft dus terecht opgemerkt dat verwerende partij] andermaal zijn beslissing heeft gestoeld op een foute veronderstelling, op foute feiten, en nogmaals een foutief intentieproces maakt in hoofde van verzoekster. Dat verwerende partij dus geheel ten onrechte tot het besluit is gekomen dat onvoldoende is bewezen dat familiale band in China van verzoekster sterk genoeg is om een terugkeer te garanderen.*

o *Dat verwerende partij ook heeft verwezen naar naar de inkomsten van verzoekster in China, namelijk 2.350,30 CNY en 1.509,77 CNY, wat samen neerkomt op 513,00 €.*

‡ *Volgens verwerende partij is de levensduurte in China sterk gestegen en vormende door verzoekster voorgelegde inkomsten en financiële middelen geen sluitende motivatie die een terugkeer van verzoekster naar China garanderen.*

‡ *Volgens verwerende partij zal de levensstandaard van verzoekster in België, met de inkomsten van haar echtgenoot, een stuk hoger liggen dan in het land van origine.*

‡ *Volgens verwerende partij is dus ook wat betreft de economische band met China het onvoldoende bewezen dat de economische belangen in China sterk genoeg zijn om een terugkeer te garanderen.*

o *Verzoekster heeft dan in haar verzoekschrift opgemerkt*

‡ *dat zij zich afvraagt op welke gegevens verwerende partij zich baseert om te stellen dat de levensduurte in China, en meer bepaald in de streek of stad van verzoekster sterk gestegen is.*

‡ *Dat verwerende partij deze stelling beweert doch hiervan geen enkel bewijs levert.*

‡ *Dat verwerende partij dit op geen enkele manier motiveert terwijl iedereen weet of dient te weten dat de levensstandaard en kost in China veel lager is dan in België.*

‡ *Dat verzoekster met haar pensioen echter heel goed kan rondkomen in China.*

• *Het huis van verzoekster is afbetaald.*

• *Verzoekster heeft trouwens ook meegedeeld bij haar visumaanvraag dat zij ook beschikking heeft over het pensioen dat haar echtgenoot nog altijd in China ontvangt.*

‡ *Dat verzoekster zich in China dus zeker niet in een zwakke sociaal-economische positie bevindt.*

‡ *Dat verzoekster dus wel degelijk persoonlijke en familiale belangen in China heeft aangezien verzoekster maandelijks een pensioen krijgt uitgekeerd in China en aangezien haar moeder in China nog bij verzoekster inwoont en door verzoekster verzorgd wordt.*

‡ *Dat verzoekster haar argumentatie nog heeft aangevuld:*

• *Dat verzoekster er - blijkens haar spaarrekening - in slaagt maandelijks geld opzij te zetten, en dat al vele jaren. Dat er dus helemaal geen sprake is van een economisch zwakke positie*

- *Dat de pensioenen die verzoekster beheert de voorbije jaren reeds sterk gestegen zijn en dit in de toekomst ook zullen blijven doen. Dat het argument van "stijgende levensduurte dus geen steek houdt.*
  - *Dat verzoekster helemaal niet van plan is om na het verstrijken van haar visum in België te blijven. Dat er dus helemaal geen sprake is van een hogere levensstandaard van verzoekster in België. Ten gevolge van het inkomen van haar echtgenoot in België.*
  - *Dat het besteden van in België verdiend geld in China veel interessanter is dan in België geld uitgeven uit China. Dat verzoekster er dus sociaaleconomisch op achteruitgaat als zij in België verblijft.*
  - *Dat verzoekster immers door middel van de inkomsten van haar echtgenoot minstens evengoed een hogere levensstandaard in China kan hebben en deze ook heeft.*
  - *Dat het huis van verzoekster en haar echtgenoot in China trouwens afbetaald is en dat verzoekster in China bijna geen kosten van levensonderhoud heeft.*
  - *Dat verwerende partij andermaal een intentieproces maakt in hoofde van verzoekster. Dat verwerende partij de zaak omdraait. Dat verwerende partij ervan immers van uitgaat dat verzoekster niet naar China wil terugkeren bij het verstrijken van haar visum en dat verwerende partij er daarom van uit gaat dat de levensstandaard van verzoekster in België veel hoger zal liggen.*
- o Verzoekster heeft dus terecht opgeworpen dat haar verklaringen wel degelijk betrouwbaar zijn, dat de door verzoekster voorgelegde stukken wel echt en geloofwaardig zijn, en dat het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum wel degelijk echt is. Dat verwerende partij de bestreden beslissing dd. 24.05.2017 baseert op foutieve veronderstellingen en foutieve feiten.*
- o Verwerende partij heeft dus, door te beslissen dat het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaat te verlaten vóór het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld, artikel 32 b van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code, geschonden.*
- c. Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.*
- Ook in het derde onderdeel/sub-rubriek "c" heeft verzoekster opnieuw eerst het juridisch kader geschetst en dit vervolgens toegepast op huidige casus van verzoekster:*
- o Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411 ; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).*
- o Het bestuur moet bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het redelijkheidsbeginsel in acht nemen.*
- o Om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren (L.P. SUETENS, "Algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.P.B., 1981, p. 87). Wat het redelijkheidsbeginselen de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen, maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 17de editie 2006, p. 60).*
- o Verzoekster heeft vervolgens geponeerd dat verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 24.05.2017 zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.*
- ! Verwerende partij maakt zoals eerder vermeld opnieuw een intentieproces in hoofde van verzoekster door te stellen dat er onvoldoende garantie is tot een terugkeer en dat verzoekster geen afdoend bewijs van socio-economische, familiale of andere resterende belangen in het land van origine levert.*
- Verwerende partij stelt in zijn beslissing:*
- *Dat verzoekster enerzijds in 2010-2011 reeds binnen de Schengenzone gereisd heeft én haar visum heeft gerespecteerd. DIT IS EEN FEIT.*
  - *Dat verzoekster anderzijds in 2011 eveneens gezinshereniging heeft aangevraagd. Verwerende partij beschouwt dit gegevens zonder meer als een duidelijke intentie in hoofde van verzoekster om zich in België te vestigen.*
- ! Terwijl verzoekster sedert de afgewezen aanvraag tot gezinshereniging (niet op basis van het dossier van verzoekster, doch wel door de inwerkingtreding op 22 september 2011 van de wet van 8 juli 2011) geen nieuwe aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, verschillende aanvragen voor kort verblijf heeft ingediend en nooit illegaal naar België is gekomen.*
- *Het is niet omdat de aanvraag gezinshereniging door verzoekster door de wetswijziging onontvankelijk werd dat verzoekster haar dochter, schoonzoon, echtgenoot en kleinkind niet mag komen bezoeken in België voor korte termijn.*
  - *Dat de feiten en gedragingen van verzoekster juist aantonen dat verzoekster steeds de wet naleeft.*

- *Dat verzoekster enkel haar familie wenst te bezoeken in België voor korte termijn en geenszins van plan is om illegaal in België te blijven na het verstrijken van haar visum.*
- *Dat verwerende partij geen enkel bewijs heeft van het tegendeel.*
- o *Dat verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 24.05.2017 verder stelt dat het kerngezin van verzoekster in België verblijft, namelijk de dochter van verzoekster en de echtgenoot van verzoekster en dat er weinig reden is om aan te nemen dat enkel de familieband met de grootmoeder (sic, dit is in feite de moeder van verzoekster) een voldoende sterke familiale band is om de familiekeren in China te beschouwen als zijnde sterk genoeg om een terugkeer te garanderen.*
- ‡ *Verzoekster heeft hiertegen ingebracht:*
- *Dat het in casu niet gaat om haar grootmoeder die nog in China samen met verzoekster op hetzelfde adres woont, doch wel de moeder van verzoekster.*
- *Dat verwerende partij zijn motivering dus stoelt op een feitelijk incorrect gegeven terwijl duidelijk in de motivatiebrief van de dochter van verzoekster als bijlage bij de visumaanvraag werd meegedeeld dat verzoekster in China samen met haar moeder op hetzelfde adres woont en dat verzoekster voor haar moeder moet zorgen waardoor verzoekster zeker tijdig opnieuw naar China zal terugkeren.*
- *Dat verwerende partij om deze reden alleen al een foute beslissing heeft genomen aangezien deze niet op de correcte feiten is gestoeld.*
- *Dat het immers algemeen geweten is dat de band tussen dochter en moeder nog hechter is dan de band tussen dochter en grootmoeder. Dat er dus nog wel degelijk sprake is van een voldoende sterke familiekeren in hoofde van verzoekster in China.*
- *Dat het feit dat de dochter van verzoekster in België woont in casu niet kan bewijzen dat verzoekster na het verstrijken van haar visum niet zal terugkeren naar China. Dat de dochter van verzoekster immers al vele jaren in België woont en gehuwd is met een Belg en de Belgische nationaliteit heeft. Dat verzoekster in 2010-2011 reeds op bezoek in België is gekomen en wel degelijk tijdig terug naar China is teruggekeerd.*
- *Dat verzoekster ook nog heeft aangevoerd dat het feit dat de echtgenoot van verzoekster ook in België verbleef op basis van een beroepskaart, evenmin een bewijs is dat verzoekster na het verstrijken van haar visum niet zal terugkeren naar China.*
- o *Ten eerste verbleef de echtgenoot van verzoekster maar tijdelijk in België en dat hij zelf zal terugkeren naar China,*
- o *Ten tweede, als verzoekster zich daadwerkelijk zou willen vestigen in België, dat zij dan makkelijk gezinshereniging zou hebben kunnen aanvragen met haar echtgenoot die in België verbleef. Dat verzoekster dit niet gedaan heeft en dat dit eens te meer een bewijs is dat verzoekster enkel voor korte termijn op bezoek wil komen en nog voor het verstrijken van haar visum zal terugkeren naar China,*
- o *Dat verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 24.05.2017 verder heeft verwezen naar de door verzoekster aangehaalde reismotivatie, namelijk de geboorte van haar kleinkind in België en de ondersteuning die verzoekster zou bieden in de opvoeding van dit kind, waardoor het kerngezin van verzoekster in België nog wordt versterkt.*
- o *Verzoekster heeft in haar verzoekschrift geargumenteed dat zij nooit heeft meegedeeld dat zij in België wil blijven om haar kleinkind mee op te voeden. Immers:*
- ‡ *Verzoekster heeft enkel meegedeeld dat zij haar dochter wil bijstaan tijdens en na de bevalling.*
- ‡ *Dat in het woordenboek Van Dale "Opvoeden" als volgt wordt gedefinieerd: "lichamelijk en geestelijk vormen; = grootbrengen".*
- ‡ *Dat het duidelijk is dat er een zeer groot en fundamenteel verschil is tussen het bijstaan van iemands dochter na diens bevalling en het lichamenlijk en geestelijk vormen, grootbrengen van een kind.*
- ‡ *Dat verzoekster dus enkel haar dochter wenste te helpen met de verzorging van het pasgeboren kind gedurende de eerste twee à drie maanden na de geboorte.*
- ‡ *Dat verzoekster dus nooit heeft meegedeeld dat zij haar kleinkind wenste groot te brengen of geestelijk en lichamenlijk te vormen.*
- ‡ *Verzoekster heeft dus terecht opgemerkt dat verwerende partij andermaal zijn beslissing heeft gestoeld op een foute veronderstelling, op foute feiten, en nogmaals een foutief intentieproces maakt in hoofde van verzoekster. Dat verwerende partij dus geheel ten onrechte tot het besluit is gekomen dat onvoldoende is bewezen dat familiale band in China van verzoekster sterk genoeg is om een terugkeer te garanderen.*
- o *Dat verwerende partij ook heeft verwezen naar de inkomsten van verzoekster in China, namelijk 2.350,30 CNY en 1.509,77 CNY, wat samen neerkomt op 513,00 €.*
- ‡ *Volgens verwerende partij is de levensduurte in China sterk gestegen en vormen de door verzoekster voorgelegde inkomsten en financiële middelen geen sluitende motivatie die een terugkeer van verzoekster naar China garanderen.*
- ‡ *Volgens verwerende partij zal de levensstandaard van verzoekster in België, met de inkomsten van haar echtgenoot, een stuk hoger liggen dan in het land van origine.*

‡ Volgens verwerende partij is dus ook wat betreft de economische band met China het onvoldoende bewezen dat de economische belangen in China sterk genoeg zijn om een terugkeer te garanderen.

o Verzoekster heeft dan in haar verzoekschrift opgemerkt

‡ dat zij zich afvraagt op welke gegevens verwerende partij zich baseert om te stellen dat de levensduurte in China, en meer bepaald in de streek of stad van verzoekster sterk gestegen is.

‡ Dat verwerende partij deze stelling beweert doch hiervan geen enkel bewijs levert.

‡ Dat verwerende partij dit op geen enkele manier motiveert terwijl iedereen weet of dient te weten dat de levensstandaard en kost in China veel lager is dan in België.

‡ Dat verzoekster met haar pensioen echter heel goed kan rondkomen in China.

- Het huis van verzoekster is afbetaald.
- Verzoekster heeft trouwens ook meegedeeld bij haar visumaanvraag dat zij ook beschikking heeft over het pensioen dat haar echtgenoot nog altijd in China ontvangt.
- ‡ Dat verzoekster zich in China dus zeker niet in een zwakke sociaal-economische positie bevindt.
- ‡ Dat verzoekster dus wel degelijk persoonlijke en familiale belangen in China heeft aangezien verzoekster maandelijks een pensioen krijgt uitgekeerd in China en aangezien haar moeder in China nog bij verzoekster inwoont en door verzoekster verzorgd wordt.
- ‡ Dat verzoekster haar argumentatie nog heeft aangevuld:
- Dat verzoekster er - blijkens haar spaarrekening - in slaagt maandelijks geld opzij te zetten, en dat al vele jaren. Dat er dus helemaal geen sprake is van een economisch zwakke positie
- Dat de pensioenen die verzoekster beheert de voorbije jaren reeds sterk gestegen zijn en dit in de toekomst ook zullen blijven doen, Dat het argument van "stijgende levensduurte dus geen steek houdt.
- Dat verzoekster helemaal niet van plan is om na het verstrijken van haar visum in België te blijven. Dat er dus helemaal geen sprake is van een hogere levensstandaard van verzoekster in België ten gevolge van het inkomen van haar echtgenoot in België.
- Dat het besteden van in België verdiend geld in China veel interessanter is dan in België geld uitgeven uit China. Dat verzoekster er dus sociaaleconomisch op achteruitgaat als zij in België verblijft.
- Dat verzoekster immers door middel van de inkomsten van haar echtgenoot minstens evengoed een hogere levensstandaard in China hebben en deze ook heeft.
- Dat het huis van verzoekster en haar echtgenoot in China trouwens afbetaald is en dat verzoekster in China bijna geen kosten van levensonderhoud heeft.
- Dat verwerende partij andermaal een intentieproces maakt in hoofde van verzoekster. Dat verwerende partij de zaak omdraait. Dat verwerende partij ervan immers van uitgaat dat verzoekster niet naar China wil terugkeren bij het verstrijken van haar visum en dat verwerende partij er daarom van uit gaat dat de levensstandaard van verzoekster in België veel hoger zal liggen.

o Vervolgens beschrijft verzoekster in haar verzoekschrift nog gedetailleerde dat verwerende partij dus zorgvuldiger zijn beslissing had moeten onderbouwen:

‡ Verzoekster heeft uitdrukkelijk in haar visumaanvraag (en meer bepaald in de motivatiebrief van haar dochter) meegedeeld dat haar moeder in China bij verzoekster woont, niet de grootmoeder van verzoekster.

- Toch stelt verwerende partij dat het de grootmoeder is die in China bij verzoekster woont en leidt verwerende partij hieruit af dat het kerngezin van verzoekster in China niet sterk genoeg is om een terugkeer van verzoekster naar China te garanderen.
- Dat dus niet de grootmoeder, doch wel de moeder van verzoekster in China samenwoont met verzoekster.
- Dat het algemeen geweten is dat de band tussen dochter en moeder nog hechter is dan de band tussen kleindochter en grootmoeder. Dat er dus nog wel degelijk sprake is van een voldoende sterke familiekeren in hoofde van verzoekster in China.
- Dat verwerende partij om deze reden alleen al een foute beslissing heeft genomen aangezien deze niet op de correcte feiten is gestoeld en dat verwerende partij minstens niet zorgvuldig is geweest in zijn beslissingsvorming. Een zorgvuldige overheid zou immers de motivatiebrief van de dochter van verzoekster grondig hebben geanalyseerd en op basis van de correcte mededelingen een beslissing hebben genomen.

‡ Dat verzoekster nooit heeft verklaard dat haar reismotivatie om naar België te komen is dat zij haar kleinkind in België mee wenst op te voeden.

- Dat verzoekster echter heeft meegedeeld dat zij haar dochter wil bijstaan tijdens en na de bevalling en dus enkel haar dochter wenst te helpen met de verzorging van het pasgeboren kind gedurende de eerste twee à drie maanden na de geboorte.

Dat verzoekster dus nooit heeft meegedeeld dat zij haar kleinkind wenst op te voeden in België.

- Dat verwerende partij in de bestreden beslissing geheel ten onrechte stelt dat verzoekster haar kleinkind in België wenst op te voeden en dat verwerende partij vervolgens hieruit afleidt dat het

kerngezin van verzoekster in België nog wordt versterkt wat dan weer zou betekenen dat verzoekster geen garantie geeft om tijdig terug te keren naar China.

! Verzoekster heeft er dan op gewezen dat

- een zorgvuldige overheid zou hebben kunnen vaststellen in de motivatiebrief van de dochter van verzoekster dat Verzoekster enkel haar dochter wenst bij te staan tijdens en na de bevalling.

- dat een zorgvuldige overheid ook het verschil zou moeten kennen tussen het concept "opvoeden", volgens Van Dale "lichamelijk en geestelijk vormen; = grootbrengen", en het concept van een pas bevallen dochter helpen na de geboorte.

- dat verwerende partij andermaal zijn beslissing heeft gestoeld op een foute veronderstelling, op foute feiten, en nogmaals een foutief intentieproces maakt in hoofde van verzoekster waardoor verwerende partij minstens niet zorgvuldig is geweest in zijn beslissingsvorming.

o Verzoekster heeft in verzoekschrift vervolgens uiteengezet dat verwerende partij ook een heel onredelijke beslissing heeft genomen.

! Het hoofddoel van het bezoek van verzoekster is het bijstaan van haar zwanger dochter tijdens en na de bevalling die zeer nakend was ten tijde van de visumaanvraag van verzoekster. Verzoekster wil ook haar echtgenoot terugzien maar vooral de geboorte van haar kleinkind meemaken.

! Verzoekster vraagt zich af of het zoveel gevraagd is dat zij voor een korte periode van maximaal 90 dagen naar België komt om haar familie te bezoeken. In het verleden is verzoekster altijd tijdig teruggekeerd naar China. Niets wijst erop dat zij dit nu niet gaat doen. Maar ondertussen kan verzoekster door de bestreden beslissing van verwerende partij wel haar familie niet zien én de geboorte van haar eerste kleinkind niet meemaken.

! Verwerende partij stelt immers geheel onredelijk dat dat er onvoldoende garantie is tot een terugkeer en dat verzoekster geen afdoend bewijs van socio-economische, familiale of andere resterende belangen in het land van origine levert, dit terwijl verwerende partij wel bevestigt dat verzoekster in 2010-2011 reeds binnen de Schengenzone heeft gereisd én haar visum heeft gerespecteerd.

! Maar dat verwerende partij anderzijds de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster in 2011 beschouwt als een duidelijke intentie in hoofde van verzoekster om zich in België te vestigen, ook al is dit intussen 6 jaar.

- Terwijl verzoekster sedert de afgewezen aanvraag tot gezinshereniging (niet op basis van het dossier van verzoekster, doch wel door de inwerkingtreding op 22 september 2011 van de wet van 8 juli 2011) geen nieuwe aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, verschillende aanvragen voor kort verblijf heeft ingediend en nooit illegaal naar België is gekomen. Toch blijft verwerende partij dit argument maar tegen verzoekster gebruiken en mag verzoekster zelfs niet voor korte termijn haar familie komen bezoeken.

- Het is niet omdat de aanvraag gezinshereniging door verzoekster door de wetswijziging onontvankelijk werd dat verzoekster haar dochter, schoonzoon, echtgenoot en kleinkind niet mag komen bezoeken in België voor korte termijn.

- Als deze logica wordt gevolgd zal verzoekster haar familie in België nooit kunnen bezoeken. Juist gelet op de geboorte van haar eerste kleinkind is dit des te meer onredelijk aangezien de dochter van verzoekster zeer moeilijk met haar pasgeboren kindje naar China kan reizen opdat verzoekster haar kleinkind kan ontmoeten. De echtgenoot van verzoekster is vroeger, nog voor hij zijn beroepskaart had, alleen naar België gekomen om zijn dochter te bezoeken en hij is ook op tijd teruggekeerd naar China.

- Dat de feiten en gedragingen van verzoekster trouwens juist aantonen dat verzoekster steeds de wet naleeft.

- Dat verzoekster enkel haar familie wenst te bezoeken in België voor korte termijn en geenszins van plan is om illegaal in België te blijven na het verstrijken van haar visum. Dat verwerende partij geen enkel bewijs heeft van het tegendeel maar toch blijft weigeren om visum aan verzoekster te overhandigen is dus zeker onredelijk.

o Verzoekster heeft dus terecht gesteld in haar verzoekschrift dat verwerende partij zowel het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

d. Schending van art. 8 EVRM

- Ook in het vierde onderdeel/sub-rubriek "d" heeft verzoekster opnieuw eerst het juridisch kader geschetst en dit vervolgens toegepast op huidige casus van verzoekster:

o Dat artikel 8 EVRM bepaalt:

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

- Verzoekster heeft vervolgens geponeerd dat verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 24.05.2017 art. 8 EVRM heeft geschonden.

o Als de argumentatie van verwerende partij gevolgd wordt zal verzoekster dus haar dochter, schoonzoon, echtgenoot en haar kleinkind nooit kunnen bezoeken in België. Het feit dat verzoekster in 2011 een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend zal ook steeds door verwerende partij tegen verzoekster blijven worden gebruikt. Terwijl verzoekster enkel maar voor korte termijn (maximaal 90 dagen) bij haar familie op bezoek wil komen. Zoals hierboven vermeld is het hoofddoel van het bezoek van verzoekster immers het bijstaan van haar dochter tijdens en na de bevalling die zeer nakend was ten tijde van de visumaanvraag. Verzoekster wil ook haar echtgenoot terugzien maar wilde vooral de geboorte van haar eerste kleinkind meemaken. Verzoekster vraagt zich af of het zoveel gevraagd is dat zij voor een korte periode van maximaal 90 dagen naar België komt om haar familie te bezoeken. In het verleden is verzoekster altijd tijdig teruggekeerd naar China. Niets wijst erop dat zij dit nu niet gaat doen. Maar ondertussen kan verzoekster door de bestreden beslissing van verwerende partij wel haar familie niet zien én de geboorte van haar eerste kleinkind niet meemaken.

o Terwijl artikel 8 EVRM slechts de inmenging van de overheid toelaat indien dit noodzakelijk is voor het behoud van één van de doelstellingen die het vermeldt, met name de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen (R.v.St. (15e k.) nr. 140.612, 14 februari 2005). ;

o Dat er in casu geen sprake is van dat de doelstellingen zoals vermeld in artikel 8 EVRM op één of andere manier in gevaar komen mocht verzoekster een visum voor kort verblijf krijgen om haar familie te bezoeken in België.

! Dat verzoekster enkel haar familie wenst te bezoeken voor een korte periode en nadien terug zal keren naar China. Dat noch het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen in gevaar is.

! Dat het dus duidelijk is dat verwerende partij ten onrechte tot zijn bestreden beslissing dd. 04.05.2013 is gekomen en dat de gevolgen hiervan voor verzoekster disproportioneel zwaar zijn aangezien verzoekster haar dochter, schoonzoon, echtgenoot en kleinkind niet kan komen bezoeken in België.

! Dat verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 24.05.2017 art. 8 EVRM daadwerkelijk heeft geschonden.

- Verzoekster heeft tenslotte onder punt "e" samenvattend besloten dat uit voorgaande onderdelen /sub-rubrieken a-d waarin het middel van verzoekster wordt uiteengezet, duidelijk blijkt dat verwerende partij de algemene motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 8 van Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, geschonden heeft en dat het middel van verzoekster dus ernstig en wel degelijk gegrond is.

[...] Betreffende de nota van verwerende partij.

Verzoekster wenst thans te antwoorden op de volgende punten die verwerende partij in zijn nota heeft aangehaald:

[...] Over de opmerking nopens de ontontvankelijkheid van het enig middel van verzoekster

- Verwerende partij stelt in zijn nota dat het enig middel van verzoekster onontvankelijk is.

- Verwerende partij geeft hiervoor echter geen enkele motivering.

- Terwijl verzoekster zowel in haar verzoekschrift dd. 20.06.2017 als in huidige synthesesamenvatting duidelijk uiteenzet waarom het verzoekschrift (en dus het middel) wel degelijk ontvankelijk is.

[...] Over de opmerking van verwerende partij over de motiveringsplicht

- Verwerende partij stelt in zijn nota dat verzoekster in haar verzoekschrift doet blijken dat zij inhoudelijke kritiek levert en er in slaagt om de motieven vevat in de bestreden beslissingen weer te geven, waardoor verzoekster blijf geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing en derhalve het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting.

- Verzoekster wijst erop dat de motieven van verwerende partij gewoonweg fout zijn én gestoeld zijn op een incorrecte feitenvinding. Zelfs al zou verzoekster kennis hebben kunnen nemen van de motieven van verwerende partij vevat in de bestreden beslissing, dan nog ontnaemt dit niet het recht aan verzoekster om er op te wijzen dat deze motieven fout zijn en op een incorrecte feitenvinding zijn gestoeld.

o Verzoekster heeft zeer gedetailleerd uiteengezet in haar verzoekschrift (en in huidige synthesememorie) dat de motivering van verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 24.05.2017 gestoeld is op foutieve veronderstellingen en foutieve feiten en dus geenszins draagkrachtig en afdoende is.

o Verwerende partij heeft dus wel degelijk de algemene motiveringsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) geschonden.

o Ten overvloede verwijst verzoekster naar punt a van haar enig middel.

- Verzoekster wenst wel nog even stil te staan bij haar verwijt aan verwerende partij dat er in hoofde van verzoekster een intentieproces wordt gemaakt.

o Verwerende partij verwijst in zijn nota naar art. 32 van de Schengencode.

! "b. Indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten naar het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum".

o Verzoekster heeft in het verzoekschrift en in huidige synthesememorie zeer gedetailleerd uiteengezet dat zij wel degelijk het voornemen heeft om het grondgebied van de Schengenlidstaten te verlaten nog vóór het verstrijken van de geldigheid van het visum.

! Uit géén enkel element in dit dossier blijkt namelijk het tegendeel.

! Verwerende partij verwijst naar eerdere pogingen van verzoekster om een visum voor korte termijn te bekomen. Dit betwist niet dat verzoekster het voornemen niet heeft om tijdig het Schengengrondgebied te verlaten.

! Verwerende partij verwijst naar de vroegere aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster. Dit is intussen zeven jaar gelden. Verzoekster heeft sedertdien nooit meer een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Het kan toch niet zijn dat een legitiem verzoek van verzoekster uit het verleden tot in het oneindige tegen verzoekster wordt gebruikt om een bezoek van korte termijn termijn te weigeren.

! Verwerende partij heeft inderdaad een discretionaire beoordelingsbevoegdheid maar in casu heeft verwerende partij kennelijk deze discretionaire bevoegdheid overschreden, minstens het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Verzoekster verwijst hiervoor naar hetgeen zij uitgebreid in haar enig middel heeft uiteengezet.

[...] Over de opmerking van verwerende partij over art. 8 EVRM

- Verwerende partij stelt in zijn nota dat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM aangezien verzoekster niet aantoont dat zij een beschermen waardige relatie onderhoudt met haar dochter en schoonzoon, die meerderjarig zijn en waarvan verzoekster reeds geruime tijd gescheiden leeft.

o Verzoekster wenst erop te wijzen dat zij enkel een bezoek aan haar familie in België wenst te brengen voor maximum drie maanden.

o Als de argumentatie en redenering van verwerende partij gevolgd wordt zal verzoekster dus haar dochter, schoonzoon, echtgenoot en haar kleinkind nooit kunnen bezoeken in België. Het feit dat verzoekster in 2011 een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend zal ook steeds door verwerende partij tegen verzoekster blijven worden gebruikt. Terwijl verzoekster enkel maar voor korte termijn (maximaal 90 dagen) bij haar familie op bezoek wil komen. Zoals hierboven vermeld is het hoofddoel van het bezoek van verzoekster immers het bijstaan van haar dochter tijdens en na de bevalling die zeer nakend was ten tijde van de visumaanvraag. Verzoekster wil ook haar echtgenoot terugzien maar wilde vooral de geboorte van haar eerste kleinkind meemaken. Verzoekster vraagt zich af of het zoveel gevraagd is dat zij voor een korte periode van maximaal 90 dagen naar België komt om haar familie te bezoeken. In het verleden is verzoekster altijd tijdig teruggekeerd naar China. Niets wijst erop dat zij dit nu niet gaat doen. Maar ondertussen kan verzoekster door de bestreden beslissing van verwerende partij wel haar familie niet zien én de geboorte van haar eerste kleinkind niet meemaken.

- Verwerende partij stelt dat verzoekster niet aantoont dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

o Verzoekster wenst er nogmaals op te wijzen dat zij enkel haar familie in België wil komen bezoeken voor een korte termijn van maximum drie maanden.

o De dochter, schoonzoon en het inmiddels geboren kleinkind van verzoekster hebben hun centrum van belangen in België.

o Verzoekster moet wel degelijk haar familie kunnen bezoeken in België.

o Artikel 8 EVRM laat slechts de inmenging van de overheid toe indien dit noodzakelijk is voor het behoud van één van de doelstellingen die het vermeldt, met name de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen (R.v.St. (15e k.) nr. 140.612, 14 februari 2005).

*o De private belangen van verzoekster moeten in casu dus wel kunnen primeren op de door verblijfsreglementering beschermde belangen omdat deze laatste belangen juist helemaal niet geschonden worden of dreigen geschonden te worden. De fair balance-toets is dus wel degelijk geschonden.*

*o Verzoekster verwijst verder naar punt d. van haar verzoekschrift en synthesesamenvatting.*

*[...] Over de opmerking van verwerende partij dat verzoekster nieuwe stukken toevoegt aan het dossier ter ondersteuning van haar kritiek.*

*Verzoekster heeft bij haar verzoekschrift dd. 20.06.2017 de volgende stukken toegevoegd:*

*1. Beslissing dd. 24.05.2017 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken – Dienst Vreemdelingenzaken - tot weigering van een visum op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code, ter vervanging en intrekking van de eerder bestreden beslissing van verwerende partij dd. 13.03.2017.*

*2. Paspoort verzoekster.*

*3. Beslissing dd. 13.03.2017 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken – Dienst Vreemdelingenzaken - tot weigering van een visum op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code;*

*4. Beslissing dd. 04.05.2017 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken – Dienst Vreemdelingenzaken - tot weigering van een visum op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code, ter vervanging en vernietiging van de eerder bestreden beslissing van verwerende partij dd. 13.03.2017.*

*5. Beslissing dd. 14.04.2017 van de afgevaardigde ambtenaar van de Minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, de Heer Philippe Muyters, welke op 02.05.2017 aan de heer [S.F.](de echtgenoot van verzoekster) ter kennis werd gegeven*

*De stukken 1 - 4 zouden reeds in het administratief moeten zijn opgenomen. Stuk 5 werd ook aan de Dienst Vreemdelingenzaken ter kennis gegeven. Verzoekster heeft dus geen stukken gebruikt die nog niet aan verwerende partij bekend waren of die minstens aan verwerende partij bekend geweest zouden moeten zijn op het ogenblik van de bestreden beslissing dd. 24.05.2017."*

3.2.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij op de hoogte is van de juridische en feitelijke gegevens waarop de bestreden beslissing is gestoeld, derwijze dat is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De voorziene motivering kan als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd. Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Gelet op de door de verzoekende partij geuite inhoudelijke kritiek op de weigeringsmotieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing, diende te worden aangenomen dat zij wezenlijk doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. Zij beroept zich eveneens op een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 32 van de Visumcode.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is

genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 23, vierde lid van de Visumcode bepaalt dat een Schengenvisum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32, eerste lid van de Visumcode.

Artikel 32, eerste lid van de Visumcode stelt:

*“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:*

*a) indien de aanvrager:*

*i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;*

*ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*

*iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;*

*iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;*

*v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;*

*vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*

*vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,*

*of*

*b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”*

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de verwerende partij op grond van verschillende redenen de visumaanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien op grond waarvan men het visum zou kunnen weigeren. De vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven, zoals vermeld onder artikel 32, eerste lid van de Visumcode, hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

In casu wordt de verzoekende partij het gevraagde Schengenvisum geweigerd, omdat haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten niet of onvoldoende kon worden vastgesteld. Er wordt geconcludeerd als volgt: *“Noch op sociaal, noch op economisch, familiaal of ander vlak liggen elementen voor die sluitend aantonen dat betrokkene haar resterende belangen in China en haar band met China van die aard zijn dat een terugkeer gegarandeerd is.”*

Artikel 32, eerste lid, sub b van de Visumcode bepaalt dat het visum wordt geweigerd indien er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het gevraagde visum. Het is dus geenszins vereist dat de bevoegde autoriteiten, om te bepalen of zij gehouden zijn een visum af te geven, zekerheid verkrijgen over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Zij dienen daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat. Daartoe moeten de bevoegde autoriteiten een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarin rekening wordt gehouden met, enerzijds, de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en, anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven

in een van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten. In dit verband zal, zoals artikel 21, eerste lid van de Visumcode preciseert, bijzondere aandacht moeten worden geschonken aan het risico van illegale immigratie, dat, indien daarvan sprake is, de bevoegde autoriteiten ertoe moet brengen het visum te weigeren met een beroep op het bestaan van redelijke twijfel over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Bovendien staat het krachtens artikel 14, eerste lid, sub d van de Visumcode aan de aanvrager om bij zijn aanvraag voor een eenvormig visum de informatie te verstrekken aan de hand waarvan zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, kan worden beoordeeld. Daaruit volgt dat het aan de visumaanvrager staat om de informatie te verstrekken waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, welke twijfel met name kan rijzen door de algemene situatie in het land waarin hij woont of door het bestaan van algemeen bekende migratiestromen tussen dat land en de lidstaten (HvJ 19 december 2013, nr. C-84/12, overwegingen 64 tot en met 73).

Bijlage II van de Visumcode stelt dat de *“in artikel 14 bedoelde bewijsstukken die door visumaanvragers dienen te worden verstrekt, onder meer [kunnen] zijn:*

*[...]*

***B. DOCUMENTEN AAN DE HAND WAARVAN HET VOORNEMEN VAN DE AANVRAGER OM HET GRONDGEBIED VAN DE LIDSTATEN TE VERLATEN KAN WORDEN GETOETST***

- 1. reservering van een retour- of rondreisticket;*
- 2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;*
- 3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;*
- 4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;*
- 5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie.”*

De bijlage preciseert ook dat het een niet-limitatieve lijst is.

Zoals reeds werd aangehaald, wordt in casu de verzoekende partij het gevraagde Schengenvisum geweigerd, omdat haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten niet of onvoldoende kon worden vastgesteld waar de verzoekende partij zwakke(re) familiale, sociale en economische banden met haar land van herkomst heeft, haar kerngezin zich in België bevindt en zij – rekening houdende met de (sterk gestegen) levensduurte in China – over een beperkt (pensioen)inkomen en beperkte financiën beschikt in haar herkomstland en de levensstandaard in België met de inkomsten van de echtgenoot hier een stuk hoger zal liggen. Er wordt hierbij ook nog vastgesteld dat noch een formeel bewijs van de samenwoning met haar moeder in het herkomstland noch een formeel bewijs van zorgbehoefendheid van deze laatste voorligt, en de verzoekende partij ook in gebreke blijft aan te tonen dat zij eigendom heeft in China aan de hand van bewijsstukken zoals een eigendomsakte.

In haar synthesesmemorie betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij een intentieproces maakt. Het Hof van Justitie wees er evenwel reeds op dat de beoordeling van de individuele situatie van de visumaanvrager, om te bepalen of zijn aanvraag niet afstuit op een weigeringsgrond, complexe evaluaties impliceert, die maken dat prognoses moeten worden gemaakt over het voorzienbare gedrag van die aanvrager. Deze moeten evenwel berusten op een grondig en individueel onderzoek (HvJ 19 december 2013, nr. C-84/12, overwegingen 56 en 57). De verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een loutere stelling dat een intentieproces wordt gemaakt, om de bestreden beslissing onderuit te halen. Zij moet aan de hand van concrete argumenten aantonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag legde.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat geen bewijs wordt geleverd dat zij na het verstrijken van het visum illegaal in België zal blijven, herhaalt de Raad ook dat het volstaat dat de verwerende partij vaststelt dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen om tijdig terug te keren. Zij lijkt er ook aan voorbij te gaan dat het krachtens artikel 14, eerste lid, sub d van de Visumcode aan de aanvrager staat om bij zijn aanvraag voor een eenvormig visum de informatie te verstrekken aan de hand waarvan zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, kan worden beoordeeld. Van een aanvrager van een visum kort verblijf mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt opdat de gemachtigde van de staatssecretaris kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om

het gevraagde visum kort verblijf te verkrijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenzeer ten aanzien van de rechtzoekende. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voor de afgifte van het visum voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De verzoekende partij kan zich daartoe informeren en/of een beroep doen op een raadsman. Het komt de verzoekende partij toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en haar aanvraag zo volledig mogelijk te staven.

In casu toont de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde waar hij weigerde het gevraagde Schengenvisum af te geven omdat er een redelijke twijfel bestond over het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet betwist dat, op het ogenblik van de visumaanvraag en het nemen van de bestreden beslissing, haar dochter, die op het moment van de aanvraag zwanger was, haar schoonzoon en haar echtgenoot samen in België verbleven. Als reden voor de aanvraag, gaf zij familiebezoek op, in het bijzonder het bijwonen van de bevalling van haar dochter en het bijstaan van haar dochter na de bevalling.

De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich steunt op incorrecte feitelijke gegevens. Zo wijst zij erop dat zij in China niet samenwoont met haar grootmoeder, maar met haar moeder en dat zij nooit de bedoeling heeft gehad naar België te komen om haar kleinkind mee op te voeden, en zulks ook nooit heeft vermeld. Zij stelt enkel te hebben meegedeeld dat zij haar dochter wil bijstaan tijdens en na de bevalling.

De vermelding dat de verzoekende partij in het land van herkomst samenwoont met haar grootmoeder wijst duidelijk op een materiële vergissing, zeker nu verder in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: *“Betrokkene verklaart in China samen te leven met haar moeder en een zorgtaak op te nemen in deze context. Noch van het bewijs van de samenwoning, noch van de zorgbehoefendheid wordt enig formeel bewijs voorgelegd.”* Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de relatie tussen de verzoekende partij en haar moeder, maar stelt dat – gelet op de aanwezigheid van het kerngezin in België en het ontbreken van een formeel bewijs van samenwoning en zorgbehoefendheid – deze band niet volstaat als voldoende garantie op een tijdige terugkeer. De duidelijke materiële vergissing in de bestreden beslissing waar gesproken wordt over ‘grootmoeder’, kan dan ook nog niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Voormelde beoordeling in de bestreden beslissing wordt verder niet met concrete argumenten ontkracht.

Wat betreft de woordkeuze ‘opvoeding’ in de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat in de uitnodigingsbrief van de dochter van de verzoekende partij het volgende staat: *“ik zou dan ook heel graag hebben dat mijn moeder mij bijstaat tijdens en na de bevalling en me achteraf helpt tijdens de eerste maanden.”* Dit kan redelijkerwijze worden verwoord als een ondersteuning in de opvoeding gedurende de eerste maanden na de bevalling. Bovendien dient te worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris met zijn motivering op dit punt hoofdzakelijk heeft willen aangeven dat de geboorte van een kleinkind in België het kerngezin in België nog versterkt. Zij betwist dit motief als dusdanig niet. Zelfs indien het gebruik van het woord ‘opvoeding’ incorrect zou zijn, maakt de verzoekende partij nog niet aannemelijk dat dit op wezenlijke wijze afbreuk doet aan de dragende motieven van de bestreden beslissing. Zij toont hiermee nog niet aan dat er onvoldoende redelijke twijfel was voor de verwerende partij om het visum te weigeren. Zij toont met haar uiteenzetting niet aan dat zij wel een voldoende sterke familiale band had met China als voldoende garantie voor een terugkeer.

De verzoekende partij benadrukt dat zij de termijn van een eerder toegekend visum respecteerde. Dit gegeven werd evenwel uitdrukkelijk erkend in de bestreden beslissing en in rekening genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris wees er evenwel op dat de verzoekende partij nadien een aanvraag tot gezinshereniging indiende, waaruit een duidelijke intentie blijkt om zich in België te vestigen. Dit geldt volgens de gemachtigde van de staatssecretaris des te meer waar niet enkel haar dochter zich vestigde in België, maar ook haar echtgenoot op dat ogenblik in het kader van tewerkstelling in België verbleef. Hij benadrukte dat het kerngezin van de verzoekende partij zich in België bevond en de geboorte van een kleinkind dit kerngezin in België nog versterkte. Hij oordeelde

ook dat de voorliggende stukken niet overtuigen dat de familieband met de moeder in China voldoende garantie op een tijdige terugkeer inhoudt. In dit verband werd opgemerkt dat geen formeel bewijs van een samenwonen met de moeder in China voorlag, en evenmin een formeel bewijs van de zorgbehoefte van deze laatste. Verder werd geoordeeld dat evenmin blijkt dat de economische en andere banden met China een voldoende garantie op terugkeer inhouden. Door het louter andermaal benadrukken dat zij een eerder visum wel respecteerde, wordt het incorrect of kennelijk onredelijk karakter van de voormelde voorziene motivering nog niet aangetoond.

De verzoekende partij benadrukt vervolgens dat zij, na de afwijzing van haar aanvraag tot gezinshereniging, geen nieuwe dergelijke aanvraag indiende, verschillende aanvragen voor een visum kort verblijf indiende en nooit illegaal naar België is gekomen. Zij stelt steeds de wet te hebben nageleefd. In zoverre de verzoekende partij in dit verband betoogt dat haar aanvraag tot gezinshereniging werd afgewezen niet op basis van haar dossier maar op basis van de inwerkingtreding op 22 september 2011 van de wet van 8 juli 2011, merkt de Raad voorafgaandelijk op dat dit gestelde niet geheel correct is. De aanvraag tot gezinshereniging werd op 12 september 2011 afgewezen, na een inhoudelijk onderzoek van het dossier. Enkel in beroep werd de afstand van het geding vastgesteld, waar gelet op de inwerkingtreding in tussentijd van de voormelde wet geen voldoende belang meer voorhanden was. Nu de verzoekende partij verder zelf verwijst naar de inwerkingtreding op 22 september 2011 van de wet van 8 juli 2011, en er aldus blijk van geeft in kennis te zijn van het gegeven dat de mogelijkheid van gezinshereniging van ascendenten ten laste met een (meerderjarige) Belg werd afgeschaft, kan de Raad niet inzien waarom het gegeven dat zij geen nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indiende zou wijzen op een kennelijk onredelijke beoordeling. Het gegeven dat de verzoekende partij steeds de wet heeft nageleefd en nooit illegaal naar België reisde, volstaat verder nog niet om de gedegen motivering in de bestreden beslissing onderuit te halen of het kennelijk onredelijk karakter hiervan aan te tonen. Hierbij wordt ook niet louter verwezen naar haar eerder ingediende aanvraag om gezinshereniging, maar tevens ingegaan op de familiebanden in België en in China en de vraag of er op economisch of ander vlak voldoende garanties op een tijdelijke terugkeer voorliggen. De Raad benadrukt dat de verwerende partij hierbij wel degelijk ook rekening heeft gehouden met de elementen die in het voordeel van de verzoekende partij spreken. Zo wordt in rekening gebracht dat zij de termijn van een eerder visum respecteerde.

De verzoekende partij geeft verder aan er niet mee akkoord te gaan dat de aanwezigheid van haar echtgenoot in België bijdraagt aan de redelijke twijfel dat zij tijdig naar haar herkomstland zal terugkeren. Zij betoogt dat haar echtgenoot maar tijdelijk in België verbleef en dat hij zou terugkeren naar China. Verder stelt zij gemakkelijk gezinshereniging te hebben kunnen vragen met haar echtgenoot indien zij dit wenste, maar zij dit niet deed. De stukken van het administratief dossier wijzen er evenwel op dat de echtgenoot van de verzoekende partij wel degelijk een verlengd verblijf in België beoogde doordat hij trachtte zijn beroepskaart te laten hernieuwen en hij ten tijde van de visumaanvraag en de bestreden beslissing nog steeds aanwezig was op het Belgische grondgebied. Er blijkt niet dat in het kader van de visumaanvraag concrete stukken waren voorgelegd die erop wezen dat de echtgenoot op korte termijn effectief zou terugkeren naar China. Het enkele gegeven dat de verzoekende partij geen gezinshereniging vroeg met haar echtgenoot in België volstaat op zich verder niet om aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de familiale banden met België heel sterk zijn gelet op de aanwezigheid hier van de leden van haar kerngezin en dat niet blijkt dat de concrete familiale, sociale en economische banden met China voldoende sterk zijn om alsnog een voldoende garantie tot terugkeer te vormen. Hiermee overtuigt zij nog niet dat deze laatste banden wel degelijk elke redelijke twijfel over een tijdige terugkeer uitsluiten.

Wat betreft de economische situatie in het land van herkomst, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen bewijzen voorlegt van het door haar gebruikte motief dat de levensduur in China sterk is gestegen. Zij stelt dat het algemeen is geweten dat de levensstandaard en kost in China veel lager zijn dan in België. Zij betoogt dat zij met het inkomen uit pensioen kan rondkomen in China, waarbij zij beklemt toont dat haar huis is afbetaald en zij ook beschikt over het pensioen van haar echtgenoot in China. Zij stelt dat uit haar spaarrekening blijkt dat zij maandelijks wat geld opzij kan zetten, en dit al vele jaren, en zij aldus niet in een zwakke socio-economische positie verkeert. Zij stelt dat de pensioenen de voorbije jaren sterk zijn gestegen. Zij betwist dat zij in België een hogere levensstandaard zal hebben ingevolgde de inkomsten van haar echtgenoot hier en merkt op dat het besteden van in België verdiend geld in China voordeliger is dan omgekeerd, waardoor zij er socio-economisch in België net op achteruit zou gaan.

Met dit betoog slaagt de verzoekende partij er andermaal nog niet in om aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde. Door enkel te betogen dat de vaststellingen van de verwerende partij niet worden bewezen en deze dus in vraag te stellen, toont de verzoekende partij niet concreet aan dat deze foutief zijn. Het gestelde door de verwerende partij dat de levensduurte in China sterk is gestegen is op zich ook nog niet in strijd met het gestelde door de verzoekende partij dat de levensstandaard en kost in China lager zijn dan in België. De verwerende partij ontkent een dergelijk gegeven als dusdanig ook niet, er wordt enkel gesteld dat de levensduurte in China sterk is gestegen en dat de verzoekende partij en haar echtgenoot in België met de inkomsten van deze laatste hier een hogere levensstandaard kunnen genieten, in vergelijking met de levensstandaard die zij in China hebben met de inkomsten aldaar uit pensioen en de financiële middelen op de bankrekening aldaar zoals de verzoekende partij deze aantoonde bij haar visumaanvraag. Ook wordt niet ontkend dat de verzoekende partij inkomsten geniet in China waarmee zij op zich kan rondkomen en zelfs iets kan opzijzetten, wel wordt er gesteld dat *“de beschikbare financiën van de betrokkene geen sluitende motivatie vormen die een terugkeer garanderen”*. Tevens wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van de voorgehouden eigendom in China, alleen wordt gesteld dat de verzoekende partij deze bewering niet staft aan de hand van een eigendomsakte. De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten aan ter weerlegging van deze vaststelling.

De verzoekende partij stelt nog dat de pensioenen in China de voorbije jaren sterk zijn gestegen, maar toont dit niet concreet aan en er blijkt evenmin dat deze dan gelijke tred houden met de stijging van de levensduurte, die zij wezenlijk niet tegensprekt en al zeker niet weerlegt. Met haar betoog dat zij net een hoge levensstandaard kan genieten in China, door de inkomsten van haar echtgenoot in België, toont de verzoekende partij het incorrect of kennelijk onredelijk karakter van de voorziene motivering verder andermaal niet aan. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar echtgenoot in 2011, in het kader van hun aanvragen tot gezinshereniging, nog voorhielden ten laste te zijn van hun familieleden in België. Na de afwijzing van deze aanvragen, opteerde de echtgenoot van de verzoekende partij er vervolgens voor – zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing – om naar België te komen voor het uitoefenen van een zelfstandige activiteit met de daarmee gepaard gaande bijkomende inkomsten. In het licht van deze gegevens, komt het de Raad geenszins kennelijk onredelijk voor om te oordelen dat de inkomstenbronnen van de verzoekende partij (en haar echtgenoot) in China geen sluitende motivatie vormen die een terugkeer voldoende garanderen. Het betoog van de verzoekende partij doet hier nog geen afbreuk aan, gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing inzake de familiale belangen van de verzoekende partij in België en waarbij kan worden aangenomen dat familiale belangen in beginsel ook zwaarder wegen dan zuiver economische belangen. De verzoekende partij weerlegt met haar betoog bovendien de vaststelling op zich nog niet dat zij en haar echtgenoot in België met de inkomsten van de echtgenoot een hogere levensstandaard kunnen genieten, in vergelijking met de levensstandaard die zij in China hebben met de inkomsten aldaar uit pensioenen en de financiële middelen op de bankrekening zoals de verzoekende partij deze aantoonde bij haar visumaanvraag. De verzoekende erkent ook zelf reeds dat *“de levensstandaard [...] in China veel lager is dan in België”*. Uit haar betoog kan eveneens worden afgeleid dat het gegeven dat haar echtgenoot in België verbleef niet tot gevolg had dat zijn pensioen in China niet langer werd uitbetaald, zodat ook niet blijkt dat de uitbetaling van de pensioenen in China op zich voldoende garantie biedt op terugkeer.

Waar de verzoekende partij haar intentie om terug te keren naar China beklemt, herhaalt de Raad dat het aan de verzoekende partij toekomt om voor het nemen van de bestreden beslissing de informatie te verstrekken, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Gelet op het vastgestelde gebrek van (voldoende bewijskrachtige) stukken omtrent het familiale en sociale leven van de verzoekende partij in haar land van herkomst en van een voldoende economische binding met China, en gelet op de aanwezigheid van de leden van het kerngezin in België waaronder haar echtgenoot, is het in casu niet kennelijk onredelijk om te stellen dat er redelijke twijfel bestaat omtrent haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van haar visum.

De Raad stelt vast dat het weigeringsmotief in rechte en in feite aldus blijft gehandhaafd.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de motieven van de bestreden beslissing inhouden dat zij haar dochter, schoonzoon en toekomstig kleinkind nooit zal kunnen bezoeken, benadrukt de Raad allereerst dat de thans voorliggende weigering van een visum niet enkel wordt gemotiveerd door het feit dat de

verzoekende partij in het verleden een gezinshereniging heeft aangevraagd, maar door een geheel aan vaststellingen die maken dat er gerede twijfel bestaat aangaande haar voornemen om tijdig het grondgebied te verlaten. Indien de verzoekende partij alsnog haar intentie om het grondgebied tijdig te verlaten voldoende kan staven, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij een toekomstige aanvraag op basis van dit weigeringsmotief zal weigeren. De thans voorliggende bestreden beslissing staat er niet aan in de weg dat in deze situatie haar alsnog een visum wordt toegestaan. De bestreden beslissing maakt ook geenszins dat de verzoekende partij wordt verhinderd haar kleinkind te ontmoeten. Ter zitting wordt er zo op gewezen dat de dochter en haar kind intussen hun vakantie bij de verzoekende partij in China doorbrachten.

Er blijkt ook geenszins dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij haar betoog dat zij aanwezig wenst te zijn bij de bevalling van haar dochter en de geboorte van haar eerste kleinkind wenste bij te wonen, waar deze bevalling intussen reeds heeft plaatsgevonden.

De verzoekende partij blijft in gebreke om aannemelijk te maken dat het hierboven besproken weigeringsmotief in de bestreden beslissing steunt op foutieve gegevens of dat dit op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

Een schending van artikel 32 van de Visumcode of van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een eerste toelating. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de “fair balance”-

toets. De beslissing werd genomen in toepassing van de Visumcode zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de “*fair balance*”-toets dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

De verzoekende partij voert een gezinsleven aan met haar dochter, schoonzoon en kleinkind. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen. Let wel: het betreft een wederzijdse afhankelijkheid. De verzoekende partij laat na om bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk te maken. Er blijkt verder evenmin dat de verzoekende partij, los van de affectieve banden tussen grootouder en kleinkind, een specifieke, betekenisvolle rol speelt in het leven van haar kleinkind, zodat ook wat deze relatie betreft nog geen beschermenswaardig gezinsleven blijkt in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk).

De Raad wijst er verder nog op dat geen hinderpalen voorliggen die de dochter, de schoonzoon en het – intussen geboren – kleinkind van de verzoekende partij verhinderen om haar op geregelde tijdstippen te bezoeken in het herkomstland. Evenmin blijkt dat contacten via de moderne communicatiemiddelen niet mogelijk zouden zijn. Ter terechtzitting deelt de verzoekende partij de Raad zo ook mee dat haar dochter en dier gezinsleden haar intussen reeds bezochten in haar herkomstland en zij aldaar hun vakantie doorbrachten. De Raad herhaalt ook dat de bestreden beslissing er niet aan in de weg staat dat de verzoekende partij alsnog een visum kan verkrijgen om haar familieleden in België te bezoeken, indien zij alsnog haar intentie om het grondgebied tijdig te verlaten voldoende kan aantonen. In deze omstandigheden wordt in geen geval een schending van artikel 8 van het EVRM omwille van deze familiebanden aangetoond.

Wat betreft het gezinsleven met haar echtgenoot, dient erop te worden gewezen dat de echtgenoot van de verzoekende partij er zelf voor heeft gekozen om te werken in België en dus zelf een tijdelijke scheiding in het gezin heeft veroorzaakt. Er blijkt ook niet dat de echtgenoot tijdens het verblijf in België de verzoekende partij niet regelmatig kon bezoeken in het land van herkomst en evenmin dat zij via de moderne communicatiemiddelen geen contacten konden onderhouden. De verzoekende partij houdt bovendien zelf vol dat haar echtgenoot tijdig zal terugkeren naar China, hetgeen intussen ook het geval blijkt te zijn, waardoor de Raad niet inziet op welke wijze België een positieve verplichting zou hebben om dit gezinsleven op zijn grondgebied toe te staan. Minstens blijkt geen volgehouden belang op dit punt.

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat er een inbreuk is op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins in concreto aantoonde dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, of van het hierin vervatte proportionaliteitsbeginsel, wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Het enig middel is ongegrond.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS